

Anselm Aguadé
El cel ens
ha oblidat

Col·lecció Narrativa — 109

EL CEL ENS HA OBLIDAT

Anselm Aguadé i López

■ Cossetània

Primera edició: octubre del 2025

© del text: Anselm Aguadé i López

© de l'edició:

9 Grup Editorial

Cossetània Edicions

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977602591

cossetania@cossetania.com

www.cossetania.com

Impressió: QP Print

ISBN: 978-84-1356-512-5

DL T 774-2025

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

*Als meus nets, la Berta, l'Adrià i el Quer,
perquè trobin un mon millor del descrit en aquestes pàgines.*

*Gràcies a la Coro Luengo i la M. José Pérez
per la seva paciència i els seus consells.*

*Un agraïment especial a la Montse Bové
per la seva ajuda inestimable.*

20 i va afegir: «Només allò que surt de l'home el fa impur. 21 Perquè de dintre el cor de l'home surten les intencions dolentes que el porten a relacions il·legítimes, robatoris, assassinats, 22 adulteris, avarícies, maldats, trampes, llibertinatge, enveges, injúries, arrogància, insensatesa. 23 Tot això dolent surt de dintre i fa impur l'home.»

Mc, 7:20-23

El camp de la maldat dona fruits de mort.

ÈSQUIL,
Els set contra Tebes, v. 601

PRIMERA PART

DISSABTE, 3 D'AGOST DE 2019

Els pneumàtics de les rodes del Mercedes grinyolaven a cada tomb, tot escopint violentament l'aigua del ferm cap als vorals de la carretera i xopant d'una bruna i oliosa viscositat les herbes que delimitaven l'asfalt. El nerviós i malhumorat conductor engrapava el volant amb tanta força que la sang circulava amb dificultat per les adolorides falanges dels dits i premia les dents amb tanta ira, amb tanta ràbia, que el dolor mandibular reprimia el crit que feia estona delia per sortir enfurismat com un gat enfadat i engabiati. Duien la roba xopa de dalt a baix i anaven calats d'humitat fins a la pell. No feia pas gaire estona, abans de deixar Tossa de Mar i sota un fort aiguat a la mateixa vorera del carrer, havien discutit amb tanta passió que no notaven com la pluja els anava amarant la roba, la pell i els cabells, i els aigualia els sentiments. Pujaren al cotxe entre retrets, insults i menyspreus constants. Cap dels dos tenia la intenció de callar i menys de calmar els ànims; ans al contrari, cercaven la brega verbal com un assedegat necessita un glop d'aigua. Ella, tot movent-se lateralment sobre el seient, es desfogava colpejant amb la mà oberta el fred i humit vidre de la finestra mentre el seu amant intentava concentrar-se en

aquell endimoniat seguit de revolts. Les poques mirades que es feien entre crits i amenaces eren desafiants i breus, tot cercant en el contrari l'error que els donés la raó en aquella batalla estèril.

De sobte, en un dels revolts de la carretera de Blanes a Sant Feliu, a prop del mirador de Tossa, tots els insults i escridassades callaren i dins el cotxe es feu un silenci sepulcral en veure com dues motos, conduïdes per llurs conductors inconscients i agosarats, no comptaren amb el fort pronunciament del revolt i anaren directament cap al lateral dret del cotxe tot lliscant pel ferm. Abruptament, el conductor clavà el pedal del fre del vehicle, alhora que donava un cop de volant cap a l'esquerra per poder esquivar-les, mentre veia com màquines i motoristes rodolaven per l'asfalt mullat fins que cossos i ferros toparen contra la tanca metàl·lica. El vehicle començà a girar sobre si mateix com una baldufa un parell de voltes fins que s'aturà travessat a la carretera. Cap dels dos ocupants del vehicle veieren com el morro d'un petit camió, amb els frens clavats fins al fons, amb les rodes traient fum i fent sonar el clàxon com un posseït, es dirigia cap a ells i topava amb la part del xofer, alhora que arrossegava el Mercedes uns vint metres.

De manera instintiva posà marxa enrere i retrocedí fins a quedar situat entre el cotxe i les motos. Baixà amb el cor bategant compulsivament convençut que la tragèdia que acabava de provocar involuntàriament canviaria per sempre la seva predictable, ensopida i avorrida vida. L'aigua parà de caure del cel i el sol començà a fer-se un lloc entre els núvols com si volgués posar llum a tanta fatalitat. Un dels motoristes havia picat amb el casc contra

un dels suports de la tanca i intentava, amb moviments maldestres, posar-se dret. Aconseguí situar-se de genolls i, amb la mà estirada i cridant, requeria una ajuda al camioner que, amb les mans al cap, la boca oberta i mirant nerviosament a tort i a dret, no sabia a qui auxiliar primer i, a còpia de renecs, s'anava cagant en el Creador per posar-lo en aquella situació d'haver de fer el bé a desconeguts. Anà corrents vers el motorista i l'ajudà a aixecar-se, mentre li realitzava preguntes retòriques que no escoltava a través del casc. Per sort, només estava magolat. Un cop dret i després de donar-li les gràcies anà corrents, a batzacades i amb les mans al casc, a socórrer el seu company que romania immòbil estirat sobre l'asfalt al costat mateix d'un altre suport de la tanca metàl·lica. En arribar, li aixecà la visera; estava amb els ulls oberts, semblant espantat i respirant a sotragades. Mentre, intentava trobar el mòbil en alguna maleïda butxaca d'aquell carall de jaqueta plena de cremalleres. Un cop el tingué a la mà, es tragué els guants i marcà el cent dotze per poder contactar amb la centralita d'emergències, alhora que veia com el conductor del camió corria a cor què vols i dents premudes vers el cotxe. L'amoïnat camioner s'adonà que els vidres frontal i laterals de la part esquerra, on havia sofert la topada, havien esclatat i que el xofer es trobava inconscient amb el cap deixat anar sobre el coixí de seguretat i girat cap a la finestra malmesa. Però el que més el va sobtar és que anava xop de cap i de roba. Impulsivament li començà a donar petits cops a la cara i a cridar angoixat qualsevol bajanada que li venia al cap. «En quin merder m'he fotut, collons!», pensà mentre anava repicant-li la galta.

L'Agustí respirava amb dificultat, tenia els ulls clucs, la boca mig oberta i romania immòbil, la qual cosa alterava els nervis del camioner, tot preveient que d'un moment a l'altre el veuria fer el darrer sospir i el posaria en un merder encara més gros. Mentre se'l mirava i el bufetejava, anava resant perquè reaccionés. Passada una estona i un grapat de galtades més, es tranquil·litza en veure que l'home, molt atordit, anava obrint i tancant els ulls i recobrava la consciència a poc a poc. La pregunta de com es trobava tingué com a resposta una baixada de parpelles i un moviment de cap afirmatiu que asserenà el conductor del camió, el qual, tot seguit, es disposà a treure el seu telèfon per trucar a emergències. En el moment que anava a prémer el primer número, l'Agustí, balbucejant, preguntà per la seva acompanyant.

—Com diu? —interrogà estranyat i preocupat mentre mirava d'encertar el número pin del telèfon.

—La dona que anava amb mi... —digué sense poder vocalitzar gaire bé.

—És que no l'entenc... —afirmà acostant l'orella a la finestra destrossada.

—La dona, la dona... —digué amb un fil de veu.

—De quina dona em parla? —preguntà mirant els seients del darrere—. Perdoni, però dins del cotxe no hi ha ningú més, està sol —li digué mirant-lo desconcertat.

—Sol?

La pregunta resultà retòrica en el moment que el camioner s'adonà que la part de l'acompanyant no havia sofert cap cop i que la porta estava oberta. Tot i així i malgrat que ja ho havia comprovat en el primer cop d'ull, va voler tornar a verificar la buidor del vehicle

per a tranquil·litat de l'accidentat. Anà al costat dret del cotxe i mirà als seients del darrere amb un cert aire de teatralitat i per confirmar que, amagat o ferit, al terra tampoc hi havia ningú.

—Al cotxe, només s'hi troba vostè. Probablement està desorientat pel cop que ha rebut.

L'Agustí ja no l'escoltava. Era evident que la Mònica, més o menys masegada, havia sortit del cotxe. Es retirà i es disposà a fer la trucada pendent sense fer-ne gens de cas. Tenia alguna experiència en situacions semblants i el trauma fa dir i veure coses que no són.

—No es preocupi; ara vindrà l'ambulància i tindrà cura de vostè. Sobretot procuri no adormir-se —li digué mentre es posava el mòbil a l'orella.

Després de la trucada i en el mateix instant que desava el telèfon a la butxaca del darrere dels pantalons, l'Agustí feia un gruny prement les dolorides dents mentre feia esforços per llençar una llambregada als seients del darrere, tot mirant de despertar un cos que intentava respondre a les ordres cerebrals, però que romania completament immobilitzat. El camioner se'l mirava sorprès.

—Que necessita alguna cosa? —preguntà de manera amable.

—El mòbil... el meu mòbil...

—Sí, el seu mòbil..., digui'm, què vol?

—M'hauria d'ajudar a fer una trucada. El tinc entre els seients....

Tornà al costat de l'acompanyant i el cercà dins del petit habitacle situat entre els seients del davant que tant serveix de reposabraços com de magatzem de qualsevol cosa que faci nosa. Remenant entre bosses de caramels

començades, paquets de mocadors per estrenar i manats de claus, trobà unes manilles, que es mirà sorprès. Les tornà a deixar com qui no vol problemes i per fi va veure el mòbil. De volta a la porta del conductor, l'hi va mostrar.

—A qui vol que truqui? Si em diu el número...

—Per treure el bloqueig, 3773; premi sobre el grup Proveïdors, i després sobre la icona de marcatge ràpid identificada amb una M —digué amb dificultat i d'una sola tirada.

El camioner li acostà el telèfon vora l'orella esquerra. Al cap d'una estona va escoltar per a la seva desesperació permanent: «El teléfono marcado se encuentra apagado o fuera de cobertura en este momento. Inténtelo más tarde.»

Li va fer repetir la trucada un parell de vegades més, però quan veié que les llàgrimes de ràbia li començaven a baixar galtes avall en escoltar un cop i un altre el maletí missatge enllaunat, incapaç de disculpar-se per no poder assolir la comunicació, va separar el mòbil a poc a poc i l'apagà, el tornà al seu lloc i anà altre cop fins al conductor.

—Ho sento... —li digué posant-li la mà a l'esquena en un acte reflex.

—El seient del darrere... el maletí...

—Com diu? —preguntà amb un deix cansí.

—Hi ha un maletí... un maletí... al seient del darrere; voldria que me'l posés aquí, al davant, si us plau —el deix era d'angoixa i la dicció entretallada.

No li passava pel cap, ni per un moment, que la Mònica hagués fugit amb el maletí, però no les tenia

totes, després de l'enèsima discussió sobre el futur de la seva relació i com d'enfurismada s'havia posat en aquesta darrera i penúltima brega.

—Als seients del darrere no hi ha res, senyor, ni maletins ni res que s'hi assembli. Em sap greu. I, ara, no voldria ser maleducat, però veient que vostè sembla trobar-se fora de perill, hauria d'anar a ajudar els motoristes —digué assenyalant la carretera—. Calmi's, ja veurà com de seguida vindran les emergències mèdiques i se'n podran ocupar.

Ell se l'estimava, la Mònica, i desitjava amb deliri malaltís el seu jove cos com delia el de totes les altres. Però ella era diferent. No en tenia prou amb els diners i la bona vida que li podia donar, i això era tot un repte al qual no hi estava acostumat. I, per molt que s'hi esforçés, no arribava a fer-li entendre que la seva posició social, familiar i de negocis requeria una estabilitat conjugal a prova d'escàndols. Però la continuada amenaça que el deixaria si no li prometia que, més d'hora que tard, es separaria de la seva dona per poder estar junts, el feia sentir vulnerable i, a contracor, anava fent-li vagues promeses d'amor etern. Creia que ella sentia el mateix, que se l'estimava, i que, malgrat no estar d'acord amb el tarannà que agafaven les coses, no faria res que el pogués perjudicar. Però no poder veure els seients de la part del darrere li comportava una forta angoixa i el creixent dubte sobre la seva fidelitat, un fort estat d'ansietat. En un acte desesperat, va intentar girar el cos i es va adonar que les cames continuaven sense respondre a les ordres donades. La torbació es convertí en un patiment que el va fer tremolar. De seguida li aparegueren al cap imatges

d'invalidesa, postrat en una cadira de rodes espitjada per la seva dona. Quan la Sandra es feu present en els seus pensaments, sense saber ben bé per què, el plor es va tornar insuportable. Era la seva dona, i creia estimar-se-la malgrat que mai havia tingut ni la més mínima sensació de culpabilitat per les seves contínues, constants i assídues aventures faldilleres; i, ara, amb la Mònica, tampoc la tenia. Creia fermament que la seva muller, com les altres, ho donava per fet, com una clàusula prematrimonial no escrita. Tenia tots els béns materials que una dona pot desitjar i, per tant, no entenia que, a més, li havia de ser fidel. Tornà a intentar moure les cames a fi que tot fos un malson, però la realitat retornà en forma d'una gran bufetada enfonsant una mica més el cap sobre el coixí de seguretat. Es preguntava per què l'agradable dinar d'aquell dissabte d'agost que havien gaudit tots dos, no feia ni tan sols una hora, en el restaurant Sa Barca, havia acabat en una discussió sorollosa. Recordava com li havia mentit per penúltima vegada feia tan sols un parell de mesos, en un sopar a la Ràpita. En un to alegre i amb un deix de convenciment, li digué que havia parlat amb el seu advocat i que, en unes poques setmanes, tot estaria arreglat i podrien fer la vida somiada en parella i lluny de la Sandra. També era veritat que aquesta declaració de vida en comú venia després que ella li aclarís que no veia cap futur al seu costat, ja que després de gairebé dos anys de relació no veia cap pas en el sentit desitjat i que li semblava que perdia el temps i que la conseqüència lògica seria deixar-ho estar, a més que l'estimació que li tenia ja s'anés esmoreint. El seu enorme ego no podia suportar

que una dona el pogués deixar, i menys la Mònica, pel repte que suposava.

I estava convençut que el fet de donar-li la clau de l'apartament que havia llogat per poder-se veure més discretament sense que haguessin d'anar a un hotel, on no es podien controlar les mirades, no havia de comportar cap malestar en la relació. Ans al contrari; fet i fet, tan sols es tractava de trobar-se i gaudir del sexe mentre el seu advocat arreglava els suposats papers del divorci. Però l'Agustí Fornells, acostumat a tenir-ho tot sota control, i de comprovar mil vegades que qualsevol cosa que l'interpel·lava estava en ordre abans de tancar un negoci, no s'adonà de l'efecte que tindria sobre la jove ment de la seva amant haver-li dit que durant el dinar gaudiria d'una agradable sorpresa. No va preveure l'esclat de la bomba quan, tan sols uns dies abans, despullada al seu costat sobre el llit de l'habitació d'un hotel i mentre li sacsejava pausadament el membre, li va prometre, entre esbufecs de plaer, que el temps d'espera per estar junts, com li havia anunciat a la Ràpita, s'anava escurçant a marxes forçades. Sense parar de moure la mà, li feu un petó als llavis, però no va poder percebre el breu somriure malèfic que aparegué en els llavis del seu amant i que delatava que mai havia pensat a divorciar-se, que mai ho faria, que si ella retenia alguna esperança no era culpa seva i que tot el que li deia sobre el futur del lligam que els unia era mentida rere mentida. I que, com sempre, després de la gran empenyada, en el moment que li mostrés la cara d'enamorat, li fes altra vegada una promesa de futur i li insinués un esdevenidor sense malastrugances econòmi-

ques, les aigües tornarien a lloc. La Mònica no era ni la primera ni l'única amant i, de ben segur, tampoc seria ni la darrera ni l'exclusiva. Per ell, saber que enganyava la seva dona i les seves amants mentre follava era un plaer afegit al qual no pensava renunciar.

Ja era massa tard perquè s'adonés que la sorpresa que esperava la seva amant no era la clau d'un apartament per poder follar en una intimitat més segura, sinó veure confirmada la promesa sobre el seu esdevenidor en comú, junts, i sense la Sandra.

Es varen conèixer l'Onze de Setembre del dos mil disset. La Mònica, amb l'estelada a l'esquena, era una de les que més cridava a favor de la independència que veia segura i factible un cop es fes el referèndum previst per a l'u d'octubre. Ell s'ho mirava amb indiferència i un somriure burlesc als llavis des d'un bar del carrer d'Aragó assaborint un bon gintònic. De seguida es fixà en ella. Anava amb un grup molt rialler en què tots ratllaven la trentena i en què destacava pel seu somriure encomanadís, la seva frescor i despreocupació en els gestos i, sobretot, per la seva bellesa. Duia un texans cenyits i la samarreta de tirants que l'Assemblea Nacional venia per la Diada per poder-se finançar. La va trobar tan fascinant i guapa que no podia apartar els ulls del seu semblant. No era la primera vegada que anava a la caça d'alguna joveneta que li pogués fer cas per ampliar el seu harem i que engreixés, encara més, el seu inflat orgull de mascle i allargués el seu atapeït currículum d'obrecames femenines. Però aquell dia tan sols volia veure la manifestació amb la intenció de llençar alguna

mirada foteta per provocar algun insult dels assistents i poder fer una bona riallada mentre sacsejava el gel del seu beuratge espirituós. De sobte, la jove deixà la concentració i s'encaminà cap al bar. Sorprès, es posà en guàrdia com un gos llebrer quan avista la presa. Tot caminant cap a la porta del bar, veié incòmoda com la seguia amb la mirada mentre li feia una picada d'ull i mantenia, com ningú més ho sabia fer, un lleu somris als llavis. La Mònica li va correspondre amb un cop de cap educat i una guerdada. Es parà al començament de la barra i demanà un cafè i la clau dels serveis. No tardà ni un sospir a alçar-se i situar-se al costat d'on el cambrer deixà la tassa i l'esperà. Home alt, amb cos treballat al gimnàs, de faccions agradables i amb un bronzejat de pell assolit en alguna pista d'esquí d'Andorra o Suïssa, d'ulls marrons i els cabells tenyits, engominats i llençats enrere, tenia una gran facilitat de paraula. Sabia dir en cada moment el que més feliç podia fer al qui l'escoltava per molt que s'hagués de contradir a cada frase. Duia unes sabates Timberland, mitjons blau marí, pantalons Meyer de color beix i una camisa amb les mànigues arremangades Hugo Boss de color blau clar. A més, tenia un bon currículum acadèmic que comprenia estudis universitaris amb el doble grau en dret i econòmiques. N'havia fet quaranta-sis, però ningú ho hagués jurat. Quan sortí, la jove se'l trobà al costat de la tassa de cafè repicant amb els dits de la mà dreta sobre el taulell tot mirant-la amb suficiència. Estupefacte, frenà una mica el pas mentre el llambregava intentant no demostrar cap emoció. El cert, però, és que el va trobar atractiu, i no tan sols pel seu atreviment. Arribada a lloc, tornà la

clau sense mirar-se'l ni dirigir-li la paraula, però, en el moment d'engrapar la tassa, ell li preguntà el nom amb el to que només l'Agustí Fornells sabia fer, sense que la víctima s'adonés que l'estava caçant.

—Per què el vol saber? —preguntà ella després de fer el primer glop de cafè.

—Tinc diverses empreses, entre les quals una de publicitat. Em sembles increïblement guapa i esvelta i transmetes molta frescor... Vaja, que m'agradaria fer-te una prova.

—No ets gaire original....

—Potser no —respongué fent-li un somriure afable—, però, per si de cas, aquí et deixo la meva targeta... Truca'm i sabràs la veritat.

Deixà un bitllet de cinc euros sobre el taulell per pagar el cafè i es girà sense esperar el canvi i tornà a la seva taula. Agafà el gintònic i en feu un bon glop. Satisfet, s'havia fixat en els dits d'ella i no duia anell de casada. Ell tampoc. Se'l treia. La Mònica engolí el cafè que quedava d'un sol glop nerviosa i sense mirar-se'l. Quan sortí per unir-se als seus amics, i un cop havia passat pel seu costat sense girar-se, es posà bé l'estelada que duia lligada al coll i que li arribava fins ben bé a mitja cama, alçà la mà dreta tot brandant la targeta per guardar-la a la butxaca dels texans i tornar al centre de la manifestació.

Les sirenes del camió de bombers, de les ambulàncies i dels cotxes dels Mossos trencaren el tènac silenci instal·lat en aquell punt de la carretera. Mentre un parell de sanitaris carregats amb bosses s'acostaven a corre-cuita al motorista estès sobre l'asfalt, el camioner explicava als

Mossos tal com havia anat tot amb certa apatia, desgana i desitjós de fotre el camp. Una mica més avall, un grup de bombers s'acostaven al cotxe per intentar treure l'Agustí. Restava amb els ulls oberts i el sobtat soroll dels serveis d'emergències va fer que es desempallegués dels pensaments més negres sobre el seu futur immediat que feia estona envaïen la seva ment. Poc temps després, des del darrere, aconseguien arrencar el seient i treure'l del cotxe. L'equip d'assistència sanitària l'estirà en una llitera després de col·locar un immobilitzador cervical. En el moment que el lligaven de cames, tors i cap, demanà, davant l'astorament del personal sanitari, i en un darrer intent desesperat per comprovar-ho tot, que agafessin el maletí que hi havia al maleter i que, si us plau, l'hi donessin. Un bomber s'encarregà d'obrir la porta a cops. Res. Fins i tot tornà a mirar per tot l'interior i sota del cotxe.

—Ho sento, dins el cotxe no hi ha cap maletí. També he fet una ullada sota, per si de cas, i res. Ho sento.

—Torni a mirar-s'ho, si us plau. Ha de ser-hi... —el deix era angoixant, de súplica.

—Li repeteixo que no hi ha res. I ara, si m'ho permet, hem de dur-lo a l'hospital. Ja hi haurà temps per a altres coses —digué el bomber amb un to amable, però ferm.

L'Agustí Fornells i Guimerà aclucà els ulls, i amb les dents premudes i davant la perplexitat del dos sanitaris que empenyien la llitera, cridà: «Mala puta!»

DISSABTE, 3 D'AGOST, 2019

Tan aviat com la Sandra Freixa, amb posat ferm, amb un punt de nervis malgrat que els volia amagar, pas llarg, serè i mirant a tort i a dret sense saber gaire bé on anava, entrava per la porta de la planta de la unitat de lesionats medul·lars de l'Hospital Vall d'Hebron, una infermera li sortí al pas per preguntar-li pel nom del malalt i el parentiu que hi tenia. S'aturà davant la sanitària, palplantada, rígida i durant un breu instant li semblà perdre la seva seguretat inalterable.

—El meu home, l'Agustí Fornells; m'han vingut a veure els Mossos dient que... un accident de cotxe i no ho sé.... —digué de manera correcta, però accelerada i movent el cap com qui no vol saber què passa.

—Sí, senyora, fa una hora que l'han dut i encara en fan el diagnòstic.

—Però, que s'ha trencat alguna cosa... un cop al cap...? Ha estat molt fort, l'accident? —la inquietud es dibuixà al seu semblant.

La noia es posà al seu costat i amb el braç dret l'agafà per les espatlles i, després d'acompanyar-la fins la sala d'espera, la convidà a seure.

—Ara dic al metge que és aquí —s'acotà fins que les cares es miraren—. I no es preocupi: és en molt bones mans.

—Gràcies, noia, però estic una mica trasbalsada.

—És normal. Ara crido el doctor... Per cert, ha vingut sola... acompanyada... ha de venir algú més?

—No, ningú més... els meus fills són fora i encara no han arribat i...

—Vol que avisem algun familiar que la pugui acompanyar en l'espera... aquí amb vostè o...?

—No cal. Estaré bé.

—Com vulgui, però a vegades per conduir...

—Ja li he dit que estaré bé —digué amb un to completament neutre i sense mirar-la.

La Sandra Freixa Sánchez acabava de fer els quarantatres, tot just el dia abans de l'accident, el dos d'agost. Dona intel·ligent, advocada de professió, encara que mai havia exercit com a tal, d'alçada semblant a la del seu home i de caràcter fort, gaudia d'una educació forjada en una família de l'alta burgesia de Barcelona. De cabells rossos i arrissats, els duia a mitja melena sobre les espatlles; tenia els ulls d'un verd clar que no es podien mirar gaire estona sense perdre l'oremus i un semblant agradable, en què destacaven un nas perfilat i uns pòmuls marcats. La figura esvelta, treballada amb un entrenador personal, feia que amb els quaranta anys refets fos l'enveja de totes les seves amigues de gimnàs, piscina, còctels, festes netejaconsciències de recollida de fons i altres foteses de rics. S'enamorà de l'Agustí el dia que el veié assegut esperant davant la porta del despatx del seu pare per

poder vendre-li consumibles informàtics per a l'empresa. El posat simpàtic, el fet que s'aixequés en el moment que ella obria la porta i que no li tragués la mirada del damunt, la va fer estremir. Tenia dinou anys i cada cop que entrava a les oficines, les mans deixaven de teclejar, els ulls de parpellejar i les ments de pensar; les mirades furtives es dirigien cap a ella intentant que no es notés gaire el desig carnal. Ell en tenia vint-i-quatre i en feia dos que amb el seu amic Carles Estruny havien muntat una petita empresa de venda de consumibles informàtics. Mentre el Carles es dedicava a les tasques administratives i de dur la botiga, l'Agustí feia de comercial.

—Els metges determinen si es tracta d'una lesió medul·lar i, per això, cal fer diversos estudis, com ara radiografies, tomografies, ressonàncies magnètiques... Amb això li vull dir que encara estarà un temps a poder dir-li alguna cosa.

La Sandra esbufegà i es deixà anar sobre el respatllet de la cadira de plàstic rígid sense voler aclarir gaire els seus sentiments. Acotà el cap per no haver de mirar a ningú i els pensaments començaren a florir en la seva ment. Sí, sabia què hi feia allí asseguda amb cara d'estar sorpresa, en una sala d'espera de l'hospital; era el seu deure com a esposa, ja se sap... allò d'en la salut i en la malaltia que diu el capellà en qualsevol casament sabent que a ell, com a ministre de Déu i havent fet el vot de castedat i de ser cèlibe, mai li tocaria. I ara li havia tocat a ella o això semblava. Durant un instant li va passar pel cap que el voldria mort abans que en una cadira de rodes rondinant durant tot el dia per qualsevol cosa i per

qualsevol racó de la casa. El pensament li feu sacsejar el cap per esbandir el cervell, però, tot seguit, se li escapà un breu moviment de llavis que dibuixà un somriure satànic mostrant el que el seu subconscient desitjava malgrat no poder-ho verbalitzat ni acceptar moralment. N'estava convençuda que la completa necessitat dels altres per poder fer front a la quotidianitat seria un càstig diví per a un cabró com ell.

Mentre tots aquests pensaments anaven i venien del seu cap, un cop i un altre i de maneres diferents, obrí la bossa de mà Louis Vuitton, agafà un petit estoig i en tragué unes ulleres de sol Dior, que, un cop posades, li omplien mitja cara. En el mateix moment que alçà el cap mostrant un rostre seriós i compungit, els presents a la sala, l'abaixaren.

Després d'una hora mal passada mirant com arribaven al mòbil desenes de whatsapps enviats per familiars, amics, coneguts i aprofitats preguntant pel seu espòs, aparegué el metge acompanyat de dues infermeres que, amb un simple gest, li feren avinent que sortís. No se sorprengué, els esperava, però agafà la bossa de mà amb nervis. S'alçà i s'acostà fins on era el doctor, que, posant-li una mà a l'esquena, amb l'altra la convidava a anar junts fins al seu despatx de consulta situat al final del passadís. Primer entrà ella i s'assegué, intencionadament, a la cadira que tocava a la paret darrere mateix de la pantalla de l'ordinador, per amagar-se de les mirades directes del metge. Li feia vergonya que notés alguna cosa que no fos un compungiment profund. En el moment que el doctor s'asseia a la seva butaca, li indicà, amablement, que es canviés de cadira per poder parlar sense cap entrebanc

visual. Ho feu immediatament, amb una ganyota, com qui sap que l'han enxampat. Després de teclejar alguna cosa i de mirar la pantalla fregant-se la barbeta, girà el semblant i mirà fixament la cara de la Sandra Freixa. Al cap d'un breu instant de silenci, s'adonà que duia les ulleres de sol posades i se les tragué en un acte reflex.

—El cop que ha sofert el seu marit ha estat molt fort. No sé si li ho han dit, però un camió ha impactat de ple el lateral del conductor.

—Això m'han comentat els Mossos —digué amb un to sec, com qui espera que li diguin alguna cosa que no sàpiga.

—Amb els meus col·legues li hem fet un examen exhaustiu i s'ha confirmat el diagnòstic, que no dona lloc a cap dubte...

—Per la planta de l'hospital en què ens trobem... m'imagino el que em dirà —tallà abaixant el cap i removent els peus.

—Sí... ho suposo: el seu marit té una lesió medul·lar a nivell toràcic i lumbar que pot donar lloc a una paraplegia.

—I què vol dir això, exactament? Preguntà amb una certa tremolor de mans.

—Aquesta lesió es manifesta per una manca de sensibilitat en el millor dels casos o paràlisi total o parcial de les extremitats inferiors. Hem d'esperar a veure com evoluciona.

Per molt que el detestés com a home i com a marit, no va poder evitar que unes incipients llàgrimes llisquessin galtes avall. El metge s'aixecà i recolzà mitja natja a la vora de la taula, davant d'ella.

—Encara no sabem el grau d'afectació —digué amb un deix esperançador—. Ara n'hem establert la diagnosi... D'aquí a uns quants dies li durem a terme un examen neurològic per determinar fins a quin punt ha fet mal la lesió.

S'aixecà agafant la bossa de mà com qui no vol escoltar res més. El doctor ni es mogué. Estava acostumat a qualsevol reacció després de donar una notícia com aquella, però se sorprengué de la fredor amb què la dona havia actuat. La Sandra tornà a la cadira al cap de pocs segons en adonar-se que el seu gest no havia estat normal ni gaire amable.

—Haurà d'anar amb cadira de rodes? —preguntà amb el to més suau que el seu caràcter podia suportar.

—És la gran pregunta després d'aquests tipus de lesions i no li puc dir res sense tenir aquest examen neurològic, però tampoc no li voldria donar gaires esperances...

—I podrà...

—Senyora Freixa, ha d'entendre que no puc dir-li res més —tallà intentant temperar les paraules—. Pensi que encara falta fer les proves que li he esmentat i després hem de veure com respon ell. Anem pas a pas... no li sembla? D'aquí a uns quants dies sabrem més detalls sobre l'afectació.

—Perdoni, és que em bull el cap —el to era avergonyit.

—I ho entenc, però com li he dit, no voldria donar-li esperances i després frustracions o al revés... donem-nos temps. Això serà llarg.

El doctor deixà la vora de la taula i tornà a la còmoda butaca. Mentre teclejava amb decisió, es preguntava

com era que havia vingut tota sola i no li havia muntat un espectacle de dolor i de trencament de vida, com era costum en aquestes ocasions. Alçà el cap sense deixar de prémer tecles i, tot i que la Sandra tenia el cap cot, el seu semblant era estranyament serè. Es fixà en les mans. Normalment les veia tremoloses, sense aturador, incapaces de fer res, però ella anava passant els dits polze i índex per la corretja de la bossa de mà que reposava sobre les cames sense cap tensió emocional. Recordava algun altre cas, però era estrany. De fet, quasi sempre havia de fer cridar l'auxiliar i la psicòloga per poder mitigar els efectes angaixants que comporten una notícia com aquella. Una vegada introduïts els detalls de l'entrevista a la base de dades, es tornà a aixecar i es dirigí a la porta. La Sandra ni s'immutà. Cridà l'auxiliar que feia guàrdia a la porta del despatx, que entrà tot seguit.

—Senyora Freixa, ara l'acompanyaran fins a l'habitació del seu marit. Es troba conscient. De fet, ha estat despert tota l'estona, però va molt medicat... tingui paciència.

—Moltes gràcies —digué aixecant-se de la cadira, posant-se les ulleres i penjant-se la bossa de mà a l'espatlla.

—No el cansi massa; encara està atordit i no para de repetir certes coses.

—No pateixi, tampoc m'hi puc estar molta estona.

Metge i auxiliar es miraren sorpresos per la fredor de la muller de l'Agustí Fornells. Mentre anava cap a l'habitació li aparegueren les imatges del seu casament fastuós. Son pare, un reeixit i ric empresari hotelier de Barcelona, havia fet una fortuna en l'esclat immobiliari de principis del mil·lenni. Malgrat no ser pròpiament

el seu negoci, va veure un filó important per invertir i, juntament amb empresaris constructors amics seus, van voler omplir amb ciment i totxanes qualsevol pam de terreny lliure propiciat per les lleis aprovades pel govern de l'Estat. Home amb bon ull per als negocis, va recollir beneficis abans que la bombolla esclatés i va ser l'enveja de molts que van perdre bous i esquelles.

Així doncs, el senyor Freixa no va mirar prim en proporcionar a la seva única filla una diada memorable; i s'esforçà, en cada detall, a fi que pogués recordar tota la seva vida l'enllaç amb l'Agustí. I va ser molt més que memorable. De fet, la té tatuada en lletres negres a la memòria. Després de la magnífica cerimònia religiosa amb un parell de sacerdots, coral i quartet de violins, la festa continuà amb un àpat digne de casa reial. Després dels insuportables discursos ensucrats en què tothom és fantàstic i que els cafès i els licors fessin acte de presència per acabar de destrossar els estómacs atapeïts, els nuvis foren reclamats per ballar el típic vals. Quan acabà de ballar amb son pare i amb algun amic que havia deixat la vergonya aparcada al costat de les ampolles de whisky, s'adonà que feia una bona estona que no veia l'Agustí. Tot aprofitant que l'alcohol anava perjudicant els nobles fetges i les recargolades ments dels convidats, es dedicà a escodrinjar la sala per veure si el trobava. No el veié enlloc, però tampoc en va fer gaire cas. Tot començava a ser una perfecta anarquia, i podia ser en qualsevol lloc de la sala o en l'immens jardí dient als seus amics, tot estarrufat, que en aquell moment estava imbuït d'una gran felicitat. Es dirigí cap als serveis per arreglar-se el maquillatge, ja que estava convençuda que després

d'haver ballat un bon grapat de cançons i d'haver fet totes les rucades hagudes i per haver, tant voluntàries com obligades, calien uns quants retocs.

De sobte, quedà palplantada al bell mig del passadís de la planta de l'hospital. El record li va impedir continuar i entrar a la cambra on romania allitat el seu home. Es posà les mans tremoloses a la cara, mentre per la seva cansada i extenuada ment circulaven nítides les imatges del seu espòs cardant en un quartet de l'hotel amb una de les seves millors amigues i que li havia fet de dama d'honor. Recordava el soroll de la prestatgeria metàl·lica movent-se a cada batzacada i els sospirs amb sordina de l'un i de l'altra i com va empènyer una mica la porta i el veié amb els pantalons i calçotets abaixats fins als mitjons, i com la Jèssica, corbada, oferint tot el final d'esquena ben eixarrancada i aferrada a dos muntats de les prestatgeries plenes de llençols, estovalles i tovalloles, sospirava de plaer i aguantava les embranzides culeres del seu, feia ben poc, marit. Rememorava com, mentre retornava a poc a poc, sense fer cap mena de estrèpit, com si no els volgués molestar, la porta al seu lloc, no va sentir res. Tenia l'ànima morta, com si s'hagués quedat sense sentiments i li haguessin anestesiat completament el sistema nerviós. Amb la tranquil·litat que dona sentir-se com un vegetal, tornà al lavabo de dones, es rentà les mans i, sense saber ben bé per què i com si algú li hagués deixat de pinçar la medulla espinal, explotà rient com una fol·la de ràbia. Sabia dins seu que la seva rica, burgesa i hipòcrita família no suportaria cap escàndol i menys encara per un afer faldiller, dels quals estaven curats des de generacions. Òbviament, pel que havia

vist i viscut, s'havia de fer el càrrec, des d'aquell mateix instant, que el seu matrimoni seria un festival de banyes i que l'hauria de dur amb el més complet dels silencis i amb la màxima dignitat possible. Res que no hagués après d'aquella podrida alta societat en la qual, tot sovint, només les façanes de les cases i els maquillatges de les cares aguantaven les pestilències interiors tant materials com morals a còpia de pintura, bòtox i silicona.

Respirà fondo, es deixondí tot sacsejant lateralment el cap per esbandir els mals records i entrà a l'habitació amb un mig somriure. Estava amb els ulls clucs i el cos tapat amb un llençol. A la part del clatell es veia clarament la cotilla de guix que probablement l'immobilitzava fins més avall de l'esquena. No li va fer pena. Ans al contrari. Una completa indiferència l'envaí, i no va desitjar que el patiment se'l mengés d'ara en endavant o, si més no, de moment. Va somriure un instant pensant que almenys, durant un temps, llarg o curt, li seria absolutament fidel. Anà fins al costat del llit, se'l mirà de fit a fit. Li va fer un xic de ràbia que, tot i l'accident, conservés tot l'encant i recordés de com d'enamorada n'estava i de com l'envejaven les seves amigues per tenir un home tan ben plantat i encisador.

Obrí els ulls lentament, com si tingués mandra de fer-ho, i ella feu, instintivament, una passa enrere que desencaminà tot seguit. Se la mirà i girà el cap vers l'altra banda com si el gran Agustí no suportés ni la seva mirada ni la seva presència.

—Ho sento —digué amb un fil de veu.

—Què és el que sents? —preguntà estranyada acostant-se una mica més—. No em faràs ara una escena d'un gran acte de contrició. Segons m'han explicat ha estat un accident del qual tu n'ets la víctima innocent... Vaja, que ni podies fer res ni la culpa és teva.

—Això sí, però... no sé com quedaré... Tot se'm fa costa amunt i no voldria ser una càrrega per a la família.

—El metge m'ha dit que encara manca per fer el no sé què neurològic per determinar el grau d'afectació; per tant, esperem a veure i anirem dia a dia —digué d'una tirada, com qui llegeix un discurs.

—Sí, també m'ho han comentat, però, tot i així, repeteixo, sento el daltabaix familiar que ocasioni... Ja saps que a mi m'agrada solucionar problemes, no dur-los —va dir amb veu mel·líflua i amb els ulls mig tancats, com qui demana clemència abans d'un veredict.

En tornar a escoltar que ho sentia i amb el deix que ho deia, com si mai hagués trencat un plat, a la Sandra l'estómac se li regirà. I, en escoltar les referències a la família, ja no va poder aguantar més. Per a ell la família no era més que un recurs social per tapar tota la suposada merda de negocis que feia i emboirar totes les dobles vides que duia. Mai li va dir res. Des del mateix moment que va veure el cul de la seva amiga a la mateixa altura que la bragueta del seu home, va entendre el rol que li tocava fer. Malgrat tot, va intentar fins a la sacietat que casa seva s'assemblés a la llar que havia somiat provant de parlar més amb ell, preparant excursions amb els fills, concertant dinars i sopars suposadament romàntics... i tot a fi de no haver de repetir la còmoda, avorrida i plàcida vida que havia viscut a casa seva amb

sons pares. Però tot fou en va. Tot es repetia; enganys, banyes, mentides, doble vida, tot, com si algun cabronàs hagués dissenyat una mena d'estructura mental a fi que sempre s'anés repetint aquella merdosa realitat, i tot per haver d'escoltar que sempre havia estat així, que era així i que ho continuaria sent. Quan el mirall retornava la seva imatge, veia sa mare. Una dona de l'aristocràcia catalana dedicada a les anomenades reunions socials per parlar de bajanades culinàries o mascarades solidàries amb les seves suposades amigues en què totes se sabien riques i banyudes i en què el repte a assolir era qui les duia amb més dignitat o qui les tornava amb més goig amb algun xicot més jove. Mai va saber si sa mare posava les banyes a son pare; tampoc sabia si volia saber-ho, probablement, no. En canvi, a son pare l'havia enxampat morrejant-se en un bar de copes cares, sofàs còmodes i música suau amb una noia força més jove que ell, de cames llargues, cara bonica i cabellera castanya, que no parava d'acaronar-lo i de somriure-li com una ximple esperant el moment de veure-li la cartera. Tan bon punt les mirades es creuaren, sortí del local corrents, avergonyida i decebuda. Quan arribà a casa, son pare l'agafà per banda i li explicà allò tan amanit que pensés el que pensés i veiés el que veiés s'estimava molt sa mare, però que a vegades els homes, doncs, ja se sap... i que al llit ja no es feien gaire cas... vaja, li va recitar tot el catecisme *banyeril*. Ni li va contestar. Ara es trobava casada amb la còpia corregida i augmentada de son pare, l'Agustí.

—Mira, Agustí, que de la teva boca surti la paraula família ja fa fàstic, però que al damunt em diguis que

sents provocar un daltabaix familiar, és d'òscar a la millor pel·lícula de ficció en què el protagonista és un gran fill de puta —digué d'una tirada.

—Però, Sandra, pensa que...

—Calla, desgraciat de merda! —cridà sabent que mai l'havia insultat d'aquella manera. Què vols ara?

—Què m'has dit? —preguntà incrèdul.

—T'he vingut a veure perquè ets el meu home i faré tot el que pugui a fi que, passi el que passi, et puguis trobar el màxim de bé possible, però el que no aguantaré és que ara que veus el teu futur immediat força negre et vulguis fer el marit exemplar... d'això, res.

—Sé que no sempre m'he portat bé i que...

—I que callis! —cridà acostant-se a la seva cara—. Si us plau, no siguis patètic, mira de no tractar-me com una imbècil i no et pensis que fent aquesta cara de pena et duré les putes a casa mentre els nostres fills es pensen que som un matrimoni... normal.

L'Agustí s'omplí de ràbia i hagué de mossegar-se els llavis davant l'evidència que la paella havia canviat de mà. Ella se'l mirà amb indiferència i girà cua i, sense dir res més, sortí de l'habitació tot encaminant-se vers els ascensors. Quan s'obriren les portes veié el Carles, soci i amic del seu home. Es miraren fixament i esperaren que estigués buit; ell es quedà tot sol a dins i no en sortí. Entrà i en el moment que es tancaren les portes començaren a morrejar-se i a magrejar-se amb el deliri dels nous enamorats fins que es tornà a aturar a la planta baixa. Mentre esperaven que les portes s'obriessin, s'arreglaren vestits i cabells.

—Com està? —preguntà el soci mentre caminaven cap a la sortida.

—No ho sé, però cal que em faci a la idea que potser es quedarà en cadira de rodes, almenys una bona temporada, però bé, ja ho veurem.

—Hòstia!!, ho sento.

—Ho sents, segur? —preguntà aturant-se i mirant-lo als ulls.

—Com ho pots dubtar? Malgrat que li posi les banyes, sempre ha estat el meu millor amic. Em vaig enamorar de tu...

—Un dia em vas dir que, si desaparegués, nosaltres seriem més feliços.

—Ho recordo, però ja saps que quan estàs estirat al llit esbufegant perquè has fotut un dels claus de la teva vida vols que tot sigui perfecte i dius coses que no vols dir.

—M'ho apunto... despullat em dius mentides i vestit em cantes les veritats, és això?

—Sandra, estimada, aquesta conversa no duu enlloc i ho saps —li digué amb to avorrit—. Es pot visitar?

—Suposo. Està conscient.

—Demà vindré a parlar amb ell.